

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 1.8.2006
KOM(2006) 430 endelig

BERETNING FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET OG EUROPA-PARLAMENTET

**om gennemførelsen af Rådets forordning (EØF) nr. 259/93 af 1. februar 1993 om
overvågning af og kontrol med overførsel af affald inden for, til og fra Det Europæiske
Fællesskab**

**Produktion, behandling og grænseoverskridende overførsel af farligt affald og andet
affald i medlemsstaterne i Den Europæiske Union 1997-2000**

{SEK(2006) 1053}

DA

DA

INDHOLDSFORTEGNELSE

1.	Indledning	4
2.	Produktion af farligt affald.....	6
3.	Overførsel af farligt affald fra medlemsstater	7
4.	Overførsel af farligt affald til medlemsstater	9
5.	Resume.....	10

BERETNING FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET OG EUROPA-PARLAMENTET

**om gennemførelsen af Rådets forordning (EØF) nr. 259/93 af 1. februar 1993 om
overvågning af og kontrol med overførsel af affald inden for, til og fra Det Europæiske
Fællesskab**

**Produktion, behandling og grænseoverskridende overførsel af farligt affald og andet
affald i medlemsstaterne i Den Europæiske Union 1997-2000**

RESUME: UDVIKLINGEN I PRODUKTION, BEHANDLING OG GRÆNSEOVERSKRIDENDE OVERFØRSEL AF FARLIGT AFFALD OG ANDET AFFALD I MEDLEMSSTATERNE I DEN EUROPÆISKE UNION

1. INDLEDNING

Eksport og import af affald reguleres på internationalt plan af Basel-konventionen af 22. marts 1989 om kontrol med grænseoverskridende overførsel af farligt affald og bortskaffelse heraf. Det Europæiske Fællesskab er part i denne konvention og har gennemført dens bestemmelser ved Rådets forordning (EØF) nr. 259/93¹, den såkaldte affaldstransportforordning. Den har været gældende siden maj 1994, og formålet med den er at tilrettelægge overvågningen af og kontrollen med overførsler af affald på en sådan måde, at der tages hensyn til behovet for at bevare, beskytte og forbedre miljøkvaliteten.

Baseret på retningslinjerne i Fællesskabets strategi for affaldshåndtering, navnlig forebyggelse, nyttiggørelse og endelig bortskaffelse fastlægges i forordningen en række regler, der skulle sætte Fællesskabet som helhed i stand til at bortskaffe sit eget affald og medlemsstaterne individuelt til at nå målet, idet der tages hensyn til geografiske forhold og behovet for specialiserede anlæg til at håndtere bestemte typer affald.

Forordningen indførte en række foranstaltninger med henblik på overvågning af overførsel af affald inden for, til og fra Fællesskabet. Særlig:

- den fastlægger fælles definitioner og terminologi for overførsel af affald
- den fastlægger reglerne for eksport, import og transit af affald med henblik på bortskaffelse eller nyttiggørelse
- den udstikker, hvilke oplysninger medlemsstaterne og Kommissionen skal give.

Forordningens artikel 41 fastlægger følgende:

- (1) "Inden udgangen af hvert kalenderår udarbejder medlemsstaterne en rapport i overensstemmelse med artikel 13, stk. 3, i Basel-konventionen og sender den til Basel-konventionens sekretariat og en kopi af den til Kommissionen.
- (2) Kommissionen udarbejder på grundlag af disse rapporter hvert tredje år en rapport om Fællesskabets og dets medlemsstaters gennemførelse af denne forordning. Den kan med henblik herpå anmode om yderligere oplysninger i overensstemmelse med artikel 6 i direktiv 91/692/EØF."

De fleste medlemsstater har i henhold til deres forpligtelser tilsendt Kommissionen deres årsrapporter om overvågning af og kontrol med overførsel af affald. Tabel 1 indeholder en liste over de medlemsstater, der sendte Kommissionen deres rapport vedrørende Basel-

¹ Af 1. februar 1993 om overvågning af og kontrol med overførsel af affald inden for, til og fra Det Europæiske Fællesskab, EFT L 30 af 6.2.1993, s. 1, senest ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 2557/2001 af 28. december 2001, EFT L 349 af 31.12.2001, s. 1.

konventionen. Tabellen afspejler imidlertid ikke, hvorvidt spørgeskemaet var udfyldt. Ikke alle lande har givet de oplysninger, de skulle.

Spørgeskemaet fra Basel-konventionens sekretariat omfatter spørgsmål om lovbestemmelser, gennemførelse og foranstaltninger vedrørende miljøbeskyttelse. Hvert tredje år skal Kommissionen udarbejde en rapport, der indeholder medlemsstaternes oplysninger. Rapporten skulle gøre det muligt at vurdere, i hvilket omfang grænseoverskridende overførsel af affald kontrolleres i Fællesskabet. I dette tilfælde er data for år 2000 også blevet medtaget, hvis de forelå. Forsinkelsen med denne rapport skyldes det forhold, at oplysningerne fra nogle medlemsstater ankom meget sent, og ligeledes at meget af Kommissionens personale var koncentreret om revisionen af lovbestemmelser i affaldstransportforordningen i perioden 2002-2004.

På basis af artikel 41, stk. 2, vedtog Kommissionen i 1999 en beslutning² med krav om supplerende oplysninger, der skal indgives af medlemsstaterne i et spørgeskema. De første af disse rapporter skulle have dækket oplysningerne for 2000. Oplysninger fra denne kilde er endnu ikke blevet indarbejdet i denne kommissionsrapport, men vil blive det i den følgende.

Det bør bemærkes, at Basel-konventionen anvender udtryk som "import" og "eksport" for enhver overførsel til og fra et enkelt land, der er part i konventionen, medens EU-lovgivningen anvender disse udtryk udelukkende for overførsler fra og til EU som helhed. Overførsler fra en EU-medlemsstat til en anden bliver derfor ikke benævnt "import" og "eksport" i hovedparten af denne rapport. De fremstår imidlertid i bilagene i den betydning, som de anvendes i i Basel-konventionen, hvor de henviser til poster i Basel-konventionens spørgeskema.

Det bør desuden tages i betragtning, at affaldstransportforordningen og Basel-konventionen har forskellige systemer for klassificering, således at definitionerne på farligt affald og de typer af affald, der omfattes af anmeldelsesprocedurer, ikke er helt de samme. De data, der er modtaget fra medlemsstaterne i medfør af Basel-konventionen bør derfor ikke betragtes som oplysninger indgivet vedrørende affaldstransportforordningen. De vil blive anvendt i denne rapport til at opridse hovedtendenserne i produktion, behandling og grænseoverskridende overførsel af farligt affald og andet affald i EU-medlemsstaterne i en given periode.

I nogle tilfælde blev data fra medlemsstaterne korrigeret i senere rapporter – det er der taget højde for her. I tilfælde, hvor en medlemsstat ikke har sendt de krævede oplysninger til Kommissionen, blev hullerne udfyldt – så vidt det var muligt og hensigtsmæssigt – med data fra undersøgelsen om "Globale tendenser" fra sekretariatet for Basel-konventionen i 2002³ og fra Eurostats statistikker⁴. Det forblev imidlertid en undtagelse, da Eurostat-databasen på tilsvarende måde er ufuldstændig og fokuserer på forskellige aspekter, navnlig affaldets økonomiske merværdi. Denne sammenfattende rapport forelægger de væsentligste resultater af de kvantitative data, der blev indgivet om overførsel af affald til og fra EU-medlemsstaterne. Heri indgår data om produktion, import, eksport og behandling af farligt affald og andet affald. For at holde rapporten kortfattet og gøre den lettere at formidle er alle tabeller og tal indsat i bilag A.

² Kommissionens beslutning 1999/412/EF af 3. juni 1999, EFT L 156 af 16.2.2001, s. 37.

³ Basel Convention, Global Trends in Generation and Transboundary Movements of Hazardous Wastes and Other Wastes, November 2002 (Basel Convention series/SBC No. 02/14).

⁴ Europa-Kommissionen (Eurostat), Waste generated and treated in Europe. Data 1990-2001, 2003.

Bilag B indeholder oplysninger om gennemførelse af og overensstemmelse med Basel-konventionen og affaldstransportforordningen. Denne del vil ikke fremlægge alle de svar, som medlemsstaterne har sendt til Basel-konventionens sekretariat, da de ofte beskriver de samme retlige eller faktuelle forhold. Dette gælder specielt spørgsmål omfattet af EU-lovgivningen, hvor reglerne stort set er ens for alle medlemsstater. I så tilfælde henvises der til EU-forordningen.

2. PRODUKTION AF FARLIGT AFFALD

I Basel-konventionens spørgeskema for 1997-2000 blev alle lande bedt om at give oplysninger om den samlede mængde farligt affald og 'andet affald', der var produceret i de pågældende år. 'Andet affald' i denne forbindelse betyder affald fra husholdninger, restprodukter fra forbrænding af husholdningsaffald, to kategorier affald, der kræver særlig opmærksomhed, og som er omfattet af lignende kontrol som farligt affald i henhold til Basel-konventionen (de er henholdsvis kendt som post Y46 og Y47). Farligt affald defineres i henhold til en liste med affaldsstrømme og/eller bestanddele (bilag I til konventionen, henholdsvis post Y1-18 og Y19-45)⁵ og bestemte farlige egenskaber (bilag III). Hvis affald imidlertid betragtes som farligt i den nationale lovgivning for en eksport-, import- eller transitstat, henhører det også under den definition, der gælder for konventionen.

14 medlemsstater har indgivet oplysninger om den samlede produktion af farligt affald for et eller flere år i deres rapporter til Kommissionen, medens data vedrørende Luxembourg måtte suppleres fra statistikkerne fra Basel-konventionens sekretariat. De data om affaldsproduktion, som medlemsstaterne havde opgivet i deres rapporter, var imidlertid i de fleste tilfælde ufuldstændige, og kun nogle få lande kunne præstere uafbrudte tidslinjer (jf. bilag A, fig. 1 og 2).

I henhold til rapporterne havde Tyskland de største mængder farligt affald (13-15 mio. tons pr. år), medens UK, Spanien og Frankrig fulgte efter med mellem 2,6 og 6,3 mio. tons). Udtrykt som affaldsproduktion pr. capita lå Tyskland, Nederlandene og Belgien i toppen af listen, medens de laveste mængder var blevet opgjort i Grækenland, Portugal og Frankrig (jf. bilag A, fig. 2).

De foreliggende oplysninger for referenceårene peger på en stigning på omkring 10 % i mængden af farligt affald, der er produceret i Fællesskabet som helhed, fra ca. 36 mio. tons i 1997 til lige over 40 mio. tons i 2000. Dette afspejles af udviklingen i nogle medlemsstater, såsom Frankrig, Italien, Spanien og Tyskland, medens mængderne af farligt affald er steget kraftigere i Det Forenede Kongerige, Finland og Østrig. Denne udvikling afspejler ikke nødvendigvis en reel vækst i affaldsproduktionen, men kan også være tilknyttet ændringer i den nationale definition eller lister over farligt affald (f.eks. for Østrigs vedkommende i 1998). I Nederlandene er produktionen af farligt affald, efter en markant stigning mellem 1994 og 1997, faldet noget i de efterfølgende år.

Hvad angår kategorierne af farligt affald ifølge de Y-koder, som Basel-konventionen anvender, havde kun 9 medlemsstater indgivet oplysninger. Husholdningsaffald (Y46) og restprodukter fra forbrænding af husholdningsaffald (Y47) udgjorde hovedparten af indberettet affald. Det var også de eneste ikke farlige affaldstyper, der blev indberettet til

⁵ Jf. bilag D til denne rapport.

Kommissionen i medfør af affaldstransportforordningen. Nederlandene angav i deres rapport, at affaldsmængder svarende til ca. 20 % af den samlede mængde var kontamineret jord og andre 15-20 % affald fra skibsrengøring.

3. OVERFØRSEL AF FARLIGT AFFALD FRA MEDLEMSSTATER

Ikke alle EU-medlemsstater har tilstrækkelig kapacitet til at klare alle kategorier af affald, der produceres på deres territorium. Nogle specifikke affaldsstrømme – herunder farligt affald – kræver specialiserede behandlingsanlæg for at sikre en miljømæssig forsvarlig nyttiggørelse eller bortskaffelse. Grænseoverskridende overførsel af farligt affald mellem EU-medlemsstater er derfor ikke kun et miljøspørgsmål, men afspejler det forhold, at europæiske affaldshåndteringsordninger har nået et avanceret niveau, der omfatter samarbejde mellem medlemsstater om behandling af specifikke affaldsstrømme. Alle medlemsstater har indgivet oplysninger om udførsler ("eksport" i Basel-konventionen) af farligt affald i mindst to af årene i perioden 1997-2000 (jf. bilag A, tabel 5). Ved at tilføje tallene og ekstrapolere nogle data blev det muligt at få en ide om tendensen i overførsel af farligt affald fra medlemsstater i 1997-2000. Mængderne blev mere end dobbelt så store, fra 2,6 mio. tons i 1997 til 5,4 mio. tons i 2000. En særlig stor stigning fandt sted fra 1999-2000.

De største "eksportører" af sådant affald var Tyskland, Belgien og Nederlandene. Næsten $\frac{3}{4}$ af det affald, der udførtes fra en medlemsstat i 1999, kom fra et af disse tre lande. Udførsler fra UK, Spanien og Frankrig var ifølge tallene blandt de laveste i EU.

Det samme gælder for de udførte affaldsmængder udtrykt i kg. pr. capita: UK, Spanien, Italien og Frankrig var blandt de seks lande med laveste "eksport" pr. capita (jf. bilag A, tabel 6). I den anden ende af skalaen havde Luxembourg, Nederlandene og Belgien de største mængder grænseoverskridende overførsler af affald pr. capita. Dette peger på, at mindre lande overfører mere af deres farlige affald til andre, da de ikke selv har samme dækning af behandlingsanlæg på deres område som de større lande.

Hvad angår andelen af farligt affald, der blev overført med henblik på behandling til andre lande – for det meste nabo-medlemsstater – varierer de beregnede tal mellem 0 og 25 % (bilag A, fig. 6). Procentsatsen var højest i Danmark, Nederlandene og Portugal, hvilket er forståelig derved, at de er mindre lande uden mulighed for at etablere behandlingskapacitet for alle typer farligt affald inden for deres egne grænser. Procentsatsen af affald udført til andre lande var lav i UK, Grækenland og Spanien. I denne forbindelse bør det fremhæves, at der er betydelig usikkerhed omkring dataene, fordi de blev beregnet ved at kombinere medlemsstaternes indberettede tal om henholdsvis produktion og udførsel, hvilket ikke nødvendigvis er kompatibelt.

Oplysningerne om anmeldte overførsler af "andet affald" i Basel-konventionens betydning viste ikke store mængder af sådant affald – blandet husholdningsaffald og restprodukter fra forbrænding – der overføres fra medlemsstater til andre lande i den pågældende periode. Kun Nederlandene, Danmark og Portugal meddelte overførsler i denne kategori, der løb op på over 10 % af den for et givent år angivne mængde farligt affald (bilag A, tabel 8).

Hvad angår kategorierne af farligt affald ifølge Basel-konventionens Y-koder, skal det nævnes, at mange medlemsstater ikke specificerede disse kategorier (jf. bilag A, fig. 9: "ukendt") eller anvendte en blanding af Y-koder ("blanding"). Grundene hertil er delvis, at medlemsstaterne registrerede farligt affald i henhold til OECD-koder uden nødvendigvis også

at anvende Y-koder. En anden grund er, at noget af det indberettede affald ikke har en Y-kode, fordi det ikke er omfattet af Basel-konventionen.

I bilaget (A, fig. 10) blev der tilføjet data fra 10 medlemsstater med oplysninger om udførsler med tildelte Y-koder. Det skal bemærkes, at den betydelige stigning i mængder, der passerede grænserne fra 1997 til 2000, i stor omfang skyldes "ukendt" affald uden Y-koder. Blandt de største af dem var der f.eks. blandet træaffald overført fra Tyskland til Italien og affald fra jern- og stålproduktion fra Tyskland til Frankrig.

Størstedelen af det farlige affald og andet affald, der er overført fra medlemsstater i referenceperioden, blev på den ene eller anden måde behandlet med henblik på nyttiggørelse. I 2000 blev ca. 4,5 mio. tons affald (over 80 %) fra 10 lande nyttiggjort på denne måde (jf. bilag A, fig. 11). I absolutte tal er denne andel mere end fordoblet siden 1997. Overførsler af affald med henblik på bortskaffelse uden for medlemsstaterne er ligeledes fordoblet i samme periode, men på et lavere niveau – fra 400 000 tons til 900 000 tons.

De indsamlede data viser kæmpeforskelle mellem medlemsstaterne i procentsatsen af udført affald med henblik på nyttiggørelse eller bortskaffelse (jf. bilag A, fig. 12). Fra lande som Belgien, Finland, Frankrig, Grækenland, Luxembourg, Nederlandene, Tyskland, Østrig og UK over 70 % af det udførte affald gik til nyttiggørelsesanlæg, medens i den anden ende af skalaen var andelen i Portugal kun 10 %. I midten lå Danmark, Irland, Italien, Spanien og Sverige, hvis andel af affaldsoverførsler med henblik på nyttiggørelse lå på mellem 40 og 60 %.

Det er ikke muligt at drage konklusioner om affaldshåndteringsordninger i landene ved kun at se på andelen af eksporteret affald med henblik på nyttiggørelse og bortskaffelse, da størstedelen af det pågældende affald blev behandlet i det samme land, som hvor det blev produceret (jf. bilag A, fig. 6).

EU-affaldstransportforordningen siger, at medlemsstaterne kun har ret til at udføre farligt affald til et begrænset antal lande. Farligt affald med henblik på nyttiggørelse må eksporteres til alle lande, hvor OECD-beslutningen⁶ finder anvendelse. Den oprindelige mulighed for også at eksportere til andre lande, som er parter i Basel-konventionen, eller med hvem medlemsstaterne har indgået bilaterale aftaler, blev ophævet med ikrafttrædelsen af det såkaldte "Basel-forbud" den 1. januar 1998. Affald til bortskaffelse må endda kun overføres til andre EU-medlemsstater og EFTA-lande (Norge, Island, Liechtenstein og Schweiz). Eksport af affald med henblik på bortskaffelse til ikke EU/EFTA-lande og af farligt affald med henblik på nyttiggørelse til ikke OECD-lande er således forbudt i henhold til affaldstransportforordningen.

I deres rapporter til Basel-sekretariatet giver EU-medlemsstaterne oplysninger om bestemmelseslandet for eksporteret farligt affald. Ifølge disse rapporter gik de stigende mængder farligt affald og andet affald, der passerede grænserne fra 1997-2000, i langt størstedelen af tilfældene til andre EU-medlemsstater. I 1997 var procentsatsen 84 %, som steg til 91 % i år 2000 (jf. bilag A, fig. 13 og 14). Dette betyder, at medlemsstaterne mere og mere fulgte princippet om nærhed og selvtilstrækkelighed med hensyn til bortskaffelse og

⁶ OECD-Rådets beslutning af 30. marts 1992 om kontrol med grænseoverskridende overførsler af affald til nyttiggørelse; senere erstattet af OECD-Rådets beslutning C(2001)107/FINAL af 14. juni 2001.

nyttiggørelse af farligt affald og andet anmeldt affald. Procentsatsen af affald, der blev eksporteret til lande uden for EU/EFTA faldt fra 11 % i 1997 til 5 % i 2000.

De lande, der eksporterede affald til ikke OECD-lande i 2000, var Italien, Nederlandene og Tyskland. For Tysklands vedkommende vedrørte dette primært forskellige typer emballagematerialer med henblik på nyttiggørelse; Italien eksporterede blandet husholdningsaffald, og Nederlandene specificerede deres affaldseksport som Y18 og Y23, blandet husholdningsaffald og plastaffald. Eksport af disse affaldstyper til ikke OECD-lande er, hvis de er korrekt anmeldt, ikke ulovlig ifølge forordningen.

4. OVERFØRSEL AF FARLIGT AFFALD TIL MEDLEMSSTATER

Som del af deres rapporter til Basel-konventionens sekretariat har alle medlemsstater indgivet oplysninger om import af farligt affald for et eller flere år i perioden 1997-2000 (jf. bilag A, tabel 16). Selv om dataene ikke er helt fuldstændige, er det muligt at foretage et skøn over den generelle tendens for overførsel af farligt affald til medlemsstater i den pågældende periode: Parallelt med udviklingen i eksport fra medlemsstaterne blev mængden af farligt affald overført i den anden retning mere end fordoblet, fra ca. 2,3 mio. tons i 1997 til 5,2 mio. tons i 2000. Størstedelen af denne stigning fandt igen sted mellem 1999 og 2000. Tallene ligner meget dem for "eksport" af affald og peger på, at størstedelen af overførsler fandt sted mellem medlemsstaterne imellem.

EU-lande med de største mængder affald indført fra udlandet var Tyskland, Italien, Belgien, Frankrig og Nederlandene. Deres andel af den samlede mængde affald overført til EU-medlemsstater steg fra 82 % i 1997 til 88 % i 1999 og 2000. Tyskland, Italien og Belgien alene tegnede sig for 50 % af den samlede "import" i 1997 og 67 % i 2000. Landene med den laveste mængde indført affald var Irland, Portugal og Grækenland.

Hvad angår overførsler af affald pr. capita til medlemsstaterne, har tallene fra de mindre lande tendens til at være højere end i de større (jf. bilag A, fig. 16). Årsagerne hertil kunne være, at behandlingsanlæggene for farligt affald i mindre lande er mere afhængige af import af affald fra andre lande på grund af hjemmemarkedets begrænsede størrelse.

Overførsler til medlemsstaterne af blandet husholdningsaffald og restprodukter fra forbrænding ("andet affald" i Basel-konventionens betydning) tilføjede ikke meget til den mængde farligt affald, der blev overført i samme periode. Kun Tyskland og Nederlandene rapporterede om betydelig "import" af sådant affald, der i nogle år næsten var lige så store mængder farligt affald, som der blev indført til disse lande fra udlandet (jf. bilag A, tabel 16 og 18). Blandt husholdningsaffald kom i begge tilfælde hovedsageligt fra Belgien, mens restprodukter fra forbrænding overført til Tyskland ligeledes kom fra adskillige andre nabolande, navnlig Nederlandene, Schweiz og Danmark.

Angående de kategorier af farligt affald, der blev overført til medlemsstaterne ifølge Y-koderne, skal det igen fremhæves, at for en stor del af affaldets vedkommende blev der ikke angivet nogen Y-kode (jf. bilag A, fig. 19: "ukendt"), eller affaldet blev placeret i en gruppe blandet Y-koder ("blanding"). Dataene fra de 10 medlemsstater med mere præcise Y-kodede oplysninger (Belgien, Danmark, Det Forenede Kongerige, Finland, Frankrig, Nederlandene, Spanien, Sverige, Tyskland og Østrig) viser, at i perioden 1997-2000 fandt den største stigning sted i gruppen af "ukendt" affald. I 2000 var næsten halvdelen af affaldet ikke udstyret med Y-koder. Tysklands rapport for det år nævner som største enkelte affaldsstrøm i

denne kategori bygnings- og nedrivningsaffald fra Luxembourg og blandet træaffald og landbrugsaffald fra Nederlandene. Belgien specificerer ikke, hvilken type affald der omtales, men anfører kun, at affaldet gik til forskellige typer nyttiggørelse og bortskaffelse, herunder deponering og forbrænding. I Italien var den største modtagne affaldsstrøm – meget større end nogen af de Y-kodede kategorier – behandlet træ fra Tyskland, Schweiz og Benelux-landene.

Størstedelen af det farlige affald og andet affald, der blev indført i medlemsstaterne, blev behandlet med henblik på nyttiggørelse. Omkring 4 mio. tons affald (eller 80 %) fra de 10 lande, der anførte den specifikke Y-kode, blev nyttiggjort i 2000 (bilag A, fig. 21). Dette er mere end dobbelt så meget som i 1997. Indkomne overførsler af farligt affald med henblik på bortskaffelse blev ligeledes fordoblet i samme periode, men på et lavere niveau – fra 400 000 tons til 900 000 tons.

Foreliggende oplysninger viser nogle forskelle mellem medlemsstaterne imellem, hvad angår procentsatsen af affald, der modtages med henblik på nyttiggørelse eller bortskaffelse. I Belgien, Danmark, Nederlandene, Portugal, Sverige og UK blev mere end 80 % af affaldet indført fra udlandet nyttiggjort, medens det var omkring 60 % i Spanien og Østrig, og åbenbart under 20 % i Luxembourg (jf. bilag A, fig. 22). For Luxembourgs vedkommende skyldes dette sandsynligvis, at det vigtigste behandlingsanlæg her er et forbrændingsanlæg til kommunalt affald.

Affaldstransportforordningen giver medlemsstaterne mulighed for at importere affald fra et begrænset antal lande. Affald kan importeres med henblik på nyttiggørelse fra alle lande, der er medlemmer af OECD eller parter i Basel-konventionen, eller når der er indgået multi- eller bilaterale aftaler. Affald kan importeres til Fællesskabet med henblik på bortskaffelse fra EFTA-lande (Island, Liechtenstein, Norge og Schweiz), andre lande der er parter i Basel-konventionen, eller hvor der er indgået multi- eller bilaterale aftaler. Der er således restriktioner for import af affald til Fællesskabet, men de er langt mindre strenge end dem, der gælder for eksport.

I deres rapporter til Basel-konventionens sekretariat har EU-medlemsstaterne givet oplysninger om oprindelseslandet for importeret farligt affald. Ifølge disse rapporter kom 88-90 % af farligt affald overført til medlemsstater i perioden 1997-2000 fra andre medlemsstater (jf. bilag A, fig. 23 og 24). Procenten af affald importeret fra lande uden for EU/EFTA var på omkring 3-4 %.

I 2000 var Danmark, Irland og Portugal de eneste medlemsstater, der ikke importerede affald fra ikke OECD-lande.

5. RESUME

På basis af medlemsstaternes rapporter kan der drages følgende konklusioner:

- Medlemsstater har generelt meddelt tilstrækkelige oplysninger, hvad angår typer affaldsbehandling og oprindelses-/bestemmelsesland. Dataene var imidlertid ufuldstændige vedrørende affaldskategorier og samlet produktion af farligt affald. Dette skal tages i betragtning, når dataene i bilaget til rapporten fortolkes.

- Mængderne af farligt affald produceret i Fællesskabet som helhed steg med omkring 10 % mellem 1997 og 2000 og nåede op på omkring 40 mio. tons pr. år. Dette skyldes imidlertid delvis ændringer i nationale definitioner på farligt affald.
- Kun en ringe del af det samlede farlige affald produceret i medlemsstaterne passerede grænserne – mellem 0 og 25 %. Hovedparten blev behandlet i landet.
- Overførsler fra og til medlemsstater steg ikke desto mindre hurtigt i referenceperioden. Mængden af "eksport" mere end fordobledes fra ca. 2,6 mio. tons i 1997 til 5,4 mio. tons i 2000, med en parallel stigning i "import" fra 2,3 til 5,2 mio. tons.
- Omkring 90 % af det farlige affald, der blev overført til medlemsstater, kom fra andre medlemsstater. Således gik 90 % af overført affald til andre medlemsstater.
- Mere end 80 % af det farlige affald, der overførtes til eller fra medlemsstater, gik til nyttiggørelse.